

## **Meditatie bij Zondagavondzang**

Tweede Zondag van de Veertigdagentijd  
17 maart 2019 – Dominicuskerk Utrecht

Ps. 27; 1 Petrus 2,21-24; Lc. 9,28-36

Mensen van God,

We hoorden een tekst uit de Bijbel,  
en we zongen ook liederen  
waarin het om uitersten gaat.

*De Heer is mijn licht en mijn heil*, klonk het in Psalm 27,  
en we mogen Hem navolgen van wie Petrus zegt,  
dat Hij om onze zonden heeft geleden.

Tussen een zang van hoop en een oproep om navolging  
staat het evangelie van de gedaanteverandering.

De leerlingen zien even iets van Christus' glorie,  
ze zien Hem in gesprek met Elia en Mozes.

Bij de evangelist Lucas horen we als enige zelfs  
waarover Elia en Mozes met Jezus spraken,  
over zijn uittocht en intocht.

De glorie van Jezus wordt niet die van een aardse koning,  
maar ligt op een heel ander vlak.

Het moment van hemelse heerlijkheid op aarde  
verlokt je om daar te blijven,  
om er met Petrus je tent op te zetten,  
maar dat is letterlijk niet de weg.

De eerste christenen noemde men mensen van de weg.  
Christenen gaan op weg, met vallen en opstaan, maar ze blijven gaan.  
Hoe kunnen we dit evangelie met glorieus licht verstaan  
voor ons eigen leven?

In zijn brief voor de Veertigdagentijd heeft paus Franciscus  
dit jaar gekozen voor het motto

“De schepping verlangt vurig  
naar de openbaring van Gods kinderen”,  
een regel uit de brief aan de Romeinen (Rom. 8,19).

Hij schrijft over het verlangen naar verlossing  
van de gehele schepping uit de machten  
van vernietiging en zonde.

Hij roept ons op een weg te gaan  
die niet alleen mensen vrijmaakt van de machten  
die hen beheersen, maar om dit ook  
zelf aan den lijve te ondervinden.

Wat houdt ons af van het geluk dat God met ons voorheeft?  
Welke verlangens houden je werkelijk bezig,  
wie ben je voor anderen?

Dat die vragen ons mogen helpen in het licht van Pasen.  
Zó moge het zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan